

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

13 april 2004

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van de heren Dirk De Cock, Stefaan Platteau, Dany Vandenbossche,
Frans Ramon, Freddy Sarens en Jan Loones –**

**betreffende de mensenrechten in Algerije en de toepassing van de clause
omtrent de mensenrechten in het EU-associatieverdrag met Algerije**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Freddy Sarens**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Luc Van den Brande.

Vaste leden :

de heren Freddy Sarens, Walter Vandenbossche, Luc Van den Brande, Eric Van Rompuy ;

de heren Louis Bril, Peter Gysbrechts, André Moreau, Stefaan Platteau ;

de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire, Christian Verougstraete ;

de heren Peter De Ridder, Patrick Hostekint ;

de heer Frans Ramon ;

de heer Etienne Van Vaerenbergh.

Plaatsvervangers :

mevrouw Brigitte Grouwels, de heer Erik Matthijs, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Jef Van Looy ;

de heren Julien Demeulenaere, Didier Ramoudt, Marc van den Abeelen, Paul Wille ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Pieter Huybrechts, Johan Van Brusselen ;

de heren Marcel Logist, Jacques Timmermans ;

de heer Eloi Glorieux ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

2027 (2003-2004)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

INHOUD

	Blz.
I. PROCEDURELE SITUERING VAN HET RESOLUTIEVOORSTEL	4
II. TOELICHTING DOOR DE HEER DIRK DE COCK NAMENS DE INDIENERS VAN HET VOORSTEL VAN RESOLUTIE	4
III. ALGEMENE BESPREKING	5
III.1. Tussenkost van de heer Stefaan Platteau	5
III.2. Tussenkost van de heer Freddy Sarens	6
III.3. Tussenkost van de heer Frans Ramon	7
III.4. Tussenkost van de heer Luc Van den Brande	7
IV. STEMMING	7
TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE	9

DAMES EN HEREN,

In de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden werd op dinsdag 30 maart 2004 het voorstel van resolutie “betreffende de mensenrechten in Algerije en de toepassing van de clausule omtrent de mensenrechten in het EU-associatieverdrag met Algerije”, na bespreking, bij unanimité aangenomen.

I. PROCEDURELE SITUERING VAN HET VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Voorafgaandelijk aan de toelichting die de heer Dirk De Cock mede namens de andere indieners van het voorstel van resolutie zal verstrekken, wijst de commissievoorzitter erop dat het initieel de bedoeling was om – op grond van een onderlinge afspraak tussen de mede-ondertekenende fracties – het nu voorliggende voorstel van resolutie in deze commissie te agenderen op datum van dinsdag 17 februari 2004. Op die datum zou oorspronkelijk immers een Kabylische delegatie ons land hebben aangedaan. Door diverse omstandigheden is dit bezoek echter niet kunnen doorgaan, waardoor meteen ook de reden verdween om het voorstel van resolutie nog met spoed te agenderen op de genoemde datum. Hetgeen overigens niet wegneemt dat dit voorstel van resolutie vandaag nog steeds volkomen terecht aan de commissie-agenda staat. Naar de toekomst toe, valt het trouwens niet uit te sluiten dat er zich nog gelegenheden zullen voordoen waarbij deze commissie rechtstreeks contact kan hebben met deze mensen.

II. TOELICHTING DOOR DE HEER DIRK DE COCK NAMENS DE INDIENERS VAN HET VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Bij de aanvang van zijn uiteenzetting beaamt de heer Dirk De Cock dat de door de commissievoorzitter aangehaalde delegatie, door factoren buiten haar wil om, Vlaanderen niet heeft kunnen bereiken. Desalniettemin blijft het opportuun om dit voorstel van resolutie hier vandaag te behandelen en te stemmen.

De heer Dirk De Cock preciseert dat hij deze resolutie heeft voorbereid naar aanleiding van het decreet houdende instemming met de Europees-mediterrane overeenkomst, waarbij een associatie wordt tot stand gebracht tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten enerzijds, en de democratische volksrepubliek Algerije, anderzijds, en de

slotakte, ondertekend in Valencia op 22 april 2002 (*Parl. St.* VI. Parl. 2003-04, nr. 1838/1-3).

Meer specifiek wensen de indianers van het voorstel van resolutie een aantal kanttekeningen te maken bij dit decreet, naar aanleiding van een kort bezoek, door een aantal van hen, aan Kabylië in Algerije. Door de Europees-mediterrane overeenkomst worden de contacten tussen Vlaanderen en Algerije geregeld. Binnen die contacten zou er volgens de indianers ruime aandacht moeten zijn voor de mensenrechten. Die komen echter maar matig aan bod in de overeenkomst; vandaar dan ook het voorliggende voorstel van resolutie.

De Amazigh (wat “vrije mens” betekent), of de Berbers, worden vaak “blauwe volk” genoemd. Ze vormen de oorspronkelijke bevolking van Noord-Afrika. Velen van hen zijn via migratie ondertussen echter in Europa terechtgekomen.

In Algerije leven momenteel echter nog steeds 6 à 7 miljoen Berbers, wat neerkomt op ongeveer een vierde van de bevolking. Voor 98 percent leven zij in de landstreek Kabylië.

De heer Dirk De Cock wijst er verder nog op dat eigenlijk zelfs 97 tot 98 percent van de Algerijnse bevolking van Berber-origine is. Daarbij gaat het meer bepaald om ongeveer 66 percent gearabiseerde Berbers, en iets meer dan 30 percent Berbers die hun taalkundige en culturele eigenheid hebben weten te bewaren. Die laatste groep zijn de Kabylen, die hun eigen identiteit en hun eigen taal, het Tamazight, behoorlijk intact hebben weten te behouden. Zulks is echter verre van een evidentie, want ze worden vrijwel helemaal uitgesloten op het politieke, juridische, sociale en culturele vlak. Ze leveren – weliswaar op een heel pacifistische wijze – dan ook een voortdurende strijd voor hun identitaire voortbestaan en erkenning. Ze stellen daarbij trouwens geenszins de staat Algerije in vraag. Wel integendeel, ze vragen meer democratie voor alle Algerijnen.

Als teken van protest zijn minder dan 1,2 percent van hen komen opdagen bij de laatste twee verkiezingen die in Algerije zijn doorgegaan. Het gevolg van deze boycot is dat de Kabylische bevolking in het geheel niet vertegenwoordigd is op Algerijnse politiek-democratische niveaus. Dat de verkiezingen, voor wat Kabylië betreft, in het geheel niet representatief zijn, moge genoegzaam blijken uit het feit dat sommige burgemeesters daar hun hun sjerp verkregen door (bij de lokale verkiezingen) welgeteld drie stemmen te halen.

Ondertussen is er in Kabylië echter wel een zeer effectieve burgerbeweging ontstaan, die gebaseerd is op een aloude bestuursvorm. De officiële instanties zijn daar de facto vervangen via heuse verkiezingen en afgevaardigden.

De heer Dirk De Cock attendeert de commissieleden er verder op dat de Berbers, ondanks hun pacifisme, regelmatig geconfronteerd worden met gewelddadige repressie. Zo werd, bijvoorbeeld, de zanger Lounès Matoub, een voorbeeldfiguur voor vele jongeren, in 1998 doodgeschoten in zijn wagen. En op 25 april 2001 eindigde een vreedzame herdenkingsmanifestatie van scholieren in een bloedbad. Tussen 2001 en 2003 zijn al meer dan 120 doden geteld in het conflict.

Een ander frappant voorbeeld dat de heer Dirk De Cock niet onvermeld wenst te laten, betreft een Kabyllische chirurg, de heer Salah-Eddine Sidhoum, die zich onlangs ter beschikking van de Algerijnse justitie stelde, nadat hij negen jaar in de clandestiniteit had doorgebracht. Het enige resultaat was dat hij onmiddellijk tot twintig jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Openlijke foltering, vernederingen, eindeloze opsluitingen zonder proces, politieke intimidatie en verdwijningen zijn in Kabylië bijna dagelijkse kost geworden.

Een delegatie van de Liga voor de Rechten van de Mens, waarvan de heer Dirk De Cock, samen met twee andere Vlaamse volksvertegenwoordigers, mevrouw Mieke Van Hecke en mevrouw Veerle Declercq, en met één lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, de heer Walter Muls, deel uitmaakte, is tijdens een recent bezoek tot de conclusie gekomen dat de Berbers in wezen permanent tussen twee vuren gevangen zitten : de officiële Algerijnse staatsinstanties enerzijds en de islamitische extremisten anderzijds.

De Algerijnse autoriteiten verdedigen zich door te wijzen op de vele toegevingen die ze reeds gedaan hebben aan de Berbers. Maar het moge voor iedereen duidelijk zijn dat het officiële Algerije hen de facto maar mondjesmaat een aantal minieme rechten toekent, die in essentie eigenlijk niet meer zijn dan schaamlapjes bedoeld voor gebruik naar de internationale opinie toe. Voor wat de Berbertaal betreft, gaat het duidelijk om een louter papieren maatregel. De Berbers kunnen qua onderwijs in hun taal momenteel immers enkel een vak Berbertaal volgen gedurende drie uur per week. De rest van het onderwijs verloopt nog volledig in het Arabisch.

De heer Dirk De Cock verklaart verder heel wat getuigenissen gehoord te hebben. De delegatieleden hebben foto's gezien en krantenberichten gelezen met betrekking tot het schenden van de mensenrechten. Hij wil er tenslotte ook nog eens nadrukkelijk op wijzen dat de Amazigh niet enkel voortdurend strijd leveren voor het behoud van hun taalkundige en culturele eigenheid, maar daarnaast ook in algemene termen het "Westerse samenlevingsmodel" veel meer genegen zijn. Dat laatste komt onder andere tot uiting in een veel betere positie van de vrouw binnen de Berbersamenleving. Zo heeft de delegatie tijdens haar vierdaags verblijf geen enkele gesluierde vrouw gezien in Kabylië, iets wat men overigens in toenemende mate wel ziet in een stad als Algiers. Binnen de sowieso zeer complexe Algerijnse context, is dit een gegeven dat al te vaak uit het oog wordt verloren.

Alles samen genomen, hebben we hier dus nog steeds te maken met een behoorlijk dubbelzinnige situatie, die zeker onze volle aandacht verdient. Voor de heer Dirk De Cock is het duidelijk dat Europa niet aan de zijlijn kan blijven staan toekijken wanneer Algerijnse gendarmes jongeren bij een vreedzaam protest uit elkaar schieten. De "zwarte lente van Kabylië 2001" moet ook in het Westen bekend worden. Uiteindelijk is het zaak om van hieruit, en in zoverre dit überhaupt mogelijk is, een correctie, zelfs al is het maar een kleine, aan te brengen aan de behoorlijk penibele situatie waarin de Berbers in Algerije zich nog steeds bevinden. Daarom wordt de Vlaamse regering, bij wege van dit voorstel van resolutie, ertoe aangezet een actieve bijdrage te leveren aan het respect voor de mensenrechten in Algerije.

III. ALGEMENE BESPREKING

III.1. Tussenkomst van de heer Stefaan Platteau

De heer Stefaan Platteau verklaart het voorliggende voorstel van resolutie met overtuiging mee te hebben ondertekend, onder andere omdat hij, via familiebanden, toch wel enige verbondenheid heeft met het Algerijnse volk. Diezelfde familiale verbondenheid maakt het anderzijds natuurlijk ook niet echt gemakkelijk om voluit mee te gaan in deze resolutie. Desalniettemin is en blijft een voorstel van resolutie een vorm van geweldloze actie, om respect af te dwingen voor de mensenrechten van een bepaalde, zeer belangrijke, bevolkingsgroep. Daarom heeft de heer Stefaan Platteau finaal dan ook niet gearzeld om dit resolutievoorstel mee te ondertekenen. Hij heeft het met name ondertekend omdat er strijd mee gevoerd wordt

voor de mensenrechten en voor de emancipatie van een volk. In het licht van onze geschiedenis, weten wij Vlamingen wat dit betekent. We hebben dit zelf vele decennia moeten ondergaan, en nog steeds is niet alles koek en ei in een land als het onze, dat zich beroemt op zijn gelijkheid.

De heer Stefaan Platteau constateert verder dat er in het verleden een aantal genocides geweest zijn : die op de Armeniërs in Turkije in 1918, op de joden tijdens de Tweede Wereldoorlog, recent op de Tutsi's en de gematigde Hutu's in Rwanda. Hier kan men echter niet spreken van een genocide, maar desalniettemin gaat het hier wel om een behoorlijk ergerlijke situatie. De heer Dirk De Cock wees al op de foltering en op het feit dat de Berbers verstoken blijven van elke participatie aan het politieke beleid. Waarbij vooral die laatste omstandigheid de Vlamingen niet onbekend in de oren klinkt. Tot behoorlijk recent moesten we dat immers ook ondergaan. Het spreekt volgens de heer Stefaan Platteau dan ook voor zich, dat we daartegen moeten reageren. Hij doet dit, zoals hoger reeds gezegd, met de nodige schroom en voorzichtigheid, maar toch met overtuiging.

De heer Stefaan Platteau verklaart verder nogal wat contacten te hebben gehad met de Berberbevolking. Dit overigens niet alleen in Algerije, maar ook in Marokko. Zij trekken zich, zoals de Armeniërs en enkele andere volkeren, immers niets aan van de staatsgrenzen. Ze leven in de bergen van Noord-Afrika en hebben een heel eigen taal en cultuur.

De lange onderdrukking van de Berbercultuur heeft wel tot gevolg gehad dat de agressie bij de jongeren er geleidelijk aan groter wordt. Het is een alom bekend gegeven dat Algerijnen er niet voor bekend staan gemakkelijk met zich te laten sollen, wat overigens nog eufemistisch uitgedrukt is. De voormalige kolonisator, Frankrijk, kan daar genoegzaam van meespreken. Dienaangaande wijst de heer Stefaan Platteau erop dat de Franse staat altijd (en zelfs tot op heden) een dubbelzinnige houding heeft aangenomen in dit conflict met de Berbers. Ze hebben de Algerijnse staat bekampt of gesteund, naargelang de toestand en naargelang zulks hun belangen al dan niet diende. Finaal is heel deze situatie alleszins echter in het nadeel van de Berbers uitgevallen.

De heer Stefaan Platteau constateert verder dat de Berbers een zeer werkzaam volk zijn en dat ze erg trots zijn op hun taal en cultuur. De jongeren laten het hier echter niet meer bij. Zoals destijds bij de joden, legden de ouderen zich neer bij de situatie.

Ze assimileerden zich. De jongeren doen dat niet meer. In Kabylie is er daardoor een open strijd tegen het staatsbestel op gang gekomen, ongeveer zoals dat ook het geval is bij de Basken.

De heer Stefaan Platteau betwijfelt echter ten eerste of de Berbers wel voor de meest aangewezen strategie hebben gekozen. Tot nog toe hebben ze immers steeds geweigerd politiek te participeren, hetgeen volgens de heer Stefaan Platteau finaal in hun nadeel is uitgedraaid. Naarmate ze volharden in dat zelfgekozen politieke isolement, dreigen ze immers nog een hele tijd van elke nuttige en nodige participatie verstoken te blijven. Anderzijds erkent de heer Stefaan Platteau dat het natuurlijk wel gemakkelijk is om daarover van hieruit een oordeel te vellen. Feit is en blijft echter dat ze totaal uitgesloten zijn van elke politieke participatie en dat ze toch nog verdrukt en sommigen zelfs vermoord worden, zoals dat ook het geval is in Baskenland.

Ter afsluiting van zijn betoog wil de heer Stefaan Platteau er nog op wijzen, zoals ook de heer Dirk De Cock al zei, dat de Berbers zowat tussen hamer en aambeeld zitten. Ze gaan niet akkoord met de officiële Algerijnse staatsinstanties, maar zijn ook geen islamitische extremisten. Waardoor ze zich de woede van die beide groepen op de hals halen. De rol van de vrouwen in de Berbercultuur is veel prominenter en positiever dan in de rest van Algerije het geval is. Het is al bij al dus niet eenvoudig om een zo complexe situatie als in Algerije te begrijpen, laat staan volledig te doorgronden.

Aangezien die mensen onze steun nodig hebben, zal de VLD-fractie het voorliggende voorstel van resolutie steunen. In andere omstandigheden zouden we hen echter misschien kunnen aanraden om een andere strategie te gaan volgen. Om die reden is het ook bijzonder spijtig dat de reeds door de commissievoorzitter vermelde delegatie niet hiernaartoe is kunnen komen. Ze hadden dan immers kunnen uitleggen waarom ze de situatie op de gekende manier hebben aangepakt.

III.2. Tussenkomen van de heer Freddy Sarens

De heer Freddy Sarens verklaart inhoudelijk ten volle achter het voorstel van resolutie te staan. Hij vindt het bijzonder positief dat het Vlaams Parlement, naar aanleiding van het goedkeuren van een verdrag met een ander land, meteen ook een signaal kan geven aan het land in kwestie. Uit ervaring weet hij immers dat ambassades daar erg ge-

voelig voor zijn en daar zeker rekening mee zullen houden.

III.3. Tussenkomst van de heer Frans Ramon

De heer Frans Ramon constateert dat de heer Dirk De Cock, wat de inhoud betreft, het resolutievoorstel adequaat heeft toegelicht.

Hetzelfde geldt voor zijn weergave van de situatie ter plekke. Dienaangaande verklaart de heer Frans Ramon ten algemenen titel de mening te zijn toegedaan dat het goed is dat parlementaire bezoeken aan andere landen (die met bepaalde problemen te kampen hebben) ook een gepaste politieke vertaling krijgen. Dit is een deugdelijke parlementaire reflex, die nog zou mogen aangescherpt worden.

Ook qua gehanteerde methodiek kan de heer Frans Ramon zich volledig terugvinden in het voorstel van resolutie. We knopen immers een resolutie vast aan een recent goedgekeurd verdrag – zoals we dat trouwens ook voor Israël hebben gedaan – zodat we een politiek instrument hebben om te wijzen op een bepaald gegeven dat in een bepaald land moet worden gewijzigd.

III.4. Tussenkomst van de heer Luc Van den Brande

Ook de heer Luc Van den Brande, commissievoorzitter, kan zich vanuit politiek-parlementair oogpunt helemaal terugvinden in de techniek waarbij een resolutie gekoppeld wordt aan een verdrag. Eenzelfde situatie heeft zich in dit Vlaamse Parlement trouwens reeds voorgedaan naar aanleiding van de goedkeuring van EU-akkoorden met onder andere Israël en Mexico.

Verder wenst hij nog een drietal andere bedenkingen te formuleren bij hetgeen hier voorligt.

Bij de inleidende formule van het eerste punt van het eigenlijke dispositief van het voorstel van resolutie wordt – als aangrijpingspunt – verwezen naar het Europees-mediterrane akkoord met Algerije. Dit akkoord is echter slechts een onderdeelje van een ruimere Euromediterrane politiek van de Europese Unie (het zogenaamde Barcelona-proces). Net dit specifieke Europese beleid, blijkt nu echter tot de minder succesvolle domeinen van EU-optreden te behoren. Uit een recente analyse van het gegeven is immers gebleken dat er, in tegenstelling tot het associatiebeleid dat werd gevoerd ten aanzien van een aantal andere geografische regio's, fi-

naal maar zeer weinig middelen zijn besteed aan dit Euromediterrane partnerschap. Ook deze vaststelling moet in het achterhoofd gehouden worden bij de bespreking en inschatting van het voorliggende voorstel van resolutie. We hebben in deze commissie immers altijd gezegd dat we misschien wel bedenkingen hebben bij sommige verdragspartners, maar dat het desalniettemin aangewezen is om toch maar verdragsrechtelijke banden aan te gaan, kwestie van minstens een degelijk vertrekpunt te hebben om daarna de meer kwetsieuzen zaken stapsgewijs te kunnen bespreken, en waar mogelijk te helpen remediëren. In deze moeten we nu echter vaststellen dat het kadergegeven waarop we ons baseren, inherent al niet bijster sterk is.

Een andere pijnpunt dat volgens de heer Luc Van den Brande is gebleken uit de doorlichting van het Euromediterrane beleid, is dat men bij de diverse Europees-mediterrane overeenkomsten die er deel van uitmaken, telkenmale verzuimd heeft om een voldoende rol en adequate betrokkenheid te voorzien voor inbreng van, en optreden door en via, de diverse actoren die reeds aanwezig zijn op het veld.

Afsluitend stelt de heer Luc Van den Brande ten slotte nog vast dat in de wereldatlas van gebieden waar de fundamentele rechten worden geschonden, Kabylië heel expliciet vermeld wordt. Het ware zijns inziens bijzonder interessant geweest, hadden we met de betrokkenen van gedachten kunnen wisselen, over de politieke optie die daar genomen is. Het gaat echter hoe dan ook over zorgpunt dat onze volle aandacht verdient, aangezien aan het Kabylishche probleem wordt gerefereerd in de internationale atlas van conflicten in de wereld die gebaseerd zijn op achterstelling en op schending van de fundamentele basisrechten.

IV. STEMMING

Voorafgaandelijk aan de stemming wijst de voorzitter de commissieleden erop dat er, zijns inziens, toch een kleine technische correctie dient te worden aangebracht aan de voorliggende resolutietekst. Het betreft dan met name de inleidende passage van het eerste punt van het resolutiedispositief, en in het bijzonder het gedeelte waar gesteld wordt dat “er, tegelijkertijd met de goedkeuring door het Vlaams Parlement van het ontwerp van decreet houdende instemming met de Europees-mediterrane overeenkomst” Hier is de resolutietekst volgens de heer Luc Van den Brande immers duidelijk enigszins achterhaald.

Ter staving daarvan brengt hij even de relevante tijdslijn in herinnering. Het Euromediterrane akkoord met Algerije werd immers reeds op 4 november 2003 behandeld en gestemd in de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden. Op die zitting kondigde de heer Dirk De Cock aan een voorstel van resolutie te zullen indienen naar aanleiding van de plenaire behandeling van het akkoord in kwestie. Doordat deze plenaire behandeling (bespreking én stemming) reeds doorging op 19 november 2003, bleek de tijd echter te kort om met alle betrokken fracties tot een akkoord over een sluitend tekstvoorstel te komen. De resolutietekst werd dan ook (onder andere ten gevolge van de tussenliggende begrotingsperiode) pas ingediend bij de diensten van het Vlaams Parlement op 15 januari 2004.

De volgende deadline die vooropgesteld werd voor de behandeling van het voorstel van resolutie was de datum waarop de Kabyllische delegatie normalerwijze ons land had moeten aandoen, en daarbij een bezoek had moeten brengen aan het Vlaams Parlement, teneinde met deze commissie in discussie te gaan over de situatie in Kabylië, hetgeen voorzien was voor 17 februari 2004. Zoals hoger reeds vermeld kon het bezoek van de delegatie, door omstandigheden onafhankelijk van hun wil, echter niet doorgaan. Dit leidde er meteen ook toe dat de ingeroepen reden om het voorstel van resolutie op die datum bij voorrang en met spoed te behandelen, wegviel.

Uiteindelijk is het voorstel van resolutie, na het doorlopen van de gewone procedure, hier dan behandeld op de huidige datum (30 maart 2004). Ondertussen werkte men echter nog steeds op basis van de tekst die onderhandeld was tussen de mede-ondertekenende fracties op het einde van het jaar 2003. De hogergenoemde verwijzing naar de gelijktijdige goedkeuring van de Euromediterrane overeenkomst met Algerije, is door dit alles echter wel volledig achterhaald.

Dienovereenkomstig stelt de heer Luc Van den Brande, commissievoorzitter, dan ook voor om deze kleine materiële onvolkomenheid in de tekst recht te zetten bij wege van een technische correctie. Hij stelt met name voor om de kwestieuze zinsnede te vervangen door de passage “er, in het licht van de goedkeuring door het Vlaams Parlement van het ontwerp van decreet houdende instemming houdende instemming met de Europees-mediterrane overeenkomst ...”. Op die manier wordt de resolutietekst op een volkomen neutrale manier opnieuw volledig bij de tijd gebracht.

De commissie blijkt zich daarop bij unanieme consensus te kunnen terugvinden in de door de heer Luc Van den Brande voorgestelde technische correctie. Ieder is het erover eens dat hiervoor geen formeel amendement noodzakelijk is, terwijl ook de voorgestelde nieuwe formulering de unanieme goedkeuring van de commissie kan wegdragen.

Ter stemming gelegd, wordt het voorstel van resolutie – zoals technisch gecorrigeerd door de commissie – tenslotte aangenomen bij unanimité van negen stemmen.

De verslaggever,

De voorzitter,

Freddy SARENS

Luc VAN DEN BRANDE

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Het Vlaams Parlement,

- zich bewust van de noodzaak om, op basis van een wederzijds partnerschap, bij te dragen tot duurzame sociale, economische en interculturele ontwikkeling in Algerije en in de eigen regio, in een klimaat van wederzijds respect ;
- gealarmeerd door
 - 1° het in gebreke blijven van de Algerijnse overheid om efficiënt samen te werken met mensenrechtenorganisaties van de Verenigde Naties en de internationale niet-gouvernementele mensenrechtenorganisaties ;
 - 2° het aanhoudende geweld in de regio Kabylië en de rapporten van mensenrechtenorganisaties, die gewag maken van folterpraktijken, illegale gevangennemingen, verdwijningen, en het ongestraft blijven van deze misdrijven ;
- vraagt de Vlaamse regering :
 - 1° er, in het licht van de goedkeuring door het Vlaams Parlement van het ontwerp van decreet houdende instemming met de Europees-mediterrane overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de democratische volksrepubliek Algerije, anderzijds, en de slotakte, ondertekend in Valencia op 22 april 2002, bij de Algerijnse overheid op aan te dringen dat :
 - a) er op toegezien wordt dat de principes van het Charter van de Verenigde Naties, meer bepaald de bepalingen betreffende de mensenrechten en de politieke en economische vrijheid, de basis vormen van de associatie, zoals het verdrag stelt ;
 - b) de inspanningen om een groter respect te garanderen voor fundamentele rechten als het recht op persvrijheid, het recht op vrijheid van associatie, het recht om zich te organiseren en het recht op een onafhankelijk justitieel systeem, worden voortgezet en opgedreven ;
 - c) er een gedegen en onafhankelijk onderzoek komt naar de geweldplegingen en de schendingen van de mensenrechten in

het land en dat de schuldigen door een onpartijdige rechtbank worden berecht ;

- d) hernieuwde inspanningen geleverd worden om de politieke, sociale en culturele conflicten in het land op niet-militaire wijze op te lossen, om snel tot een vreedzame oplossing te komen op basis van eerbiediging van de rechten, de cultuur en de taal van de Amazigh ;
 - e) de internationale mensenrechtenorganisaties van de Verenigde Naties en de niet-gouvernementele mensenrechtenorganisaties in alle vrijheid en openheid over geheel het grondgebied kunnen werken ;
 - f) het bestrijden van terrorisme met respect voor de mensenrechten gebeurt ;
 - g) het vinden van een oplossing voor de crisis in Kabylië ligt in het starten van wettelijke procedures tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de repressie aldaar ;
- 2° de Europese Commissie te vragen :
- a) specifieke mechanismen te ontwikkelen voor de evaluatie van het respecteren van artikel 2 van het EU-associatieverdrag met Algerije ;
 - b) jaarlijkse hoorzittingen te organiseren samen met de Europese Raad en het Europees Parlement, voor de bijeenkomsten van de Associatieraden ;
- 3° de leden van de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden van het Vlaams Parlement te informeren over de respons van de Algerijnse overheid op de punten van deze resolutie.